

Monștrii trecutului

Nici vorbă să ațipesc. Nu reușeam să mă scutur de senzația presantă că pe scaunul de alături se afla Alla-Dina. Puteam să mă conving întrebând-o ceva cunoscut numai nouă, însă mă temeam să nu ies din vis printr-un gest brutal. Oricât m-aș fi bucurat că se afla lângă mine, știam că orice atingere era interzisă. Simțeam că există o interdicție obscură pe care nu aveam voie s-o încalc, decât riscând să stric totul. Nevermore. Dincolo de hublou, în zbor, același pterodactil mă săgeta cu ochii de jar. Nu știam ce se petrece, speram să nu mă fi dereglat la diblă. Trebuia să mă mențin rațional și mi-am făcut cruce cu limba.

De ce ni s-au întâmplat nouă toate nenorocirile astea? Eram militar în termen și mi se rupea inima de dor. Îi purtam fotografia în tunica militară și mă gândeam tot timpul la ea. Într-o duminică de primăvară am fost anunțat de la poarta unității că am vizită. Era Alla-Dina, nici nu așteptam pe altcineva. Ne-am așezat pe iarbă în curtea unității militare, sub un arbore. Nu rețin despre ce discutam, oricum, ceva despre Katy, când l-am văzut apropiindu-se pe Barbăroșie, un camarad de pluton. Mi-a transmis că sînt chemat de comandantul companiei. Părea un ordin și n-am avut încotro. Barbăroșie m-a asigurat că rămîne el cu Alla-Dina și eu am plecat ca boull la tăiere.

Totul s-a petrecut fulgerător. Pe alee, mergînd spre comandament, mi-am reproșat că am lăsat-o pe fată cu zăbălosul ăla, dar nu mai aveam cum să dau înapoi. Urcasem deja în trenul nenorocirii. Știam ce gînduri murdare avea despre femei și că era un trombonist de clasă. Se lăuda deseori cu tupeul pe care îl pune la bătaie pentru a seduce muierile, reușind să cucerească destule gîscuțe cu fîrțița înfierbîntată.

Locotenentul-major Popuț, un tip cu buze albastre, m-a pus să dau probe de microfon. Cică intenționa să facă o emisiune radiofonică pe unitate. Nu știam de vreo asemenea emisiune și n-am auzit nici după aceea. Am repetat ca timpotul versuri în căcatul ăla de microfon, gîndindu-mă la Alla-Dina. Am reușit să scap de acolo abia după vreo jumătate de oră.

M-am întors glonț și Barbăroșie s-a cărat. N-am sesizat nimic deosebit. La cîteva zile, tipul m-a întrebat dacă am unde să rămîn cu Alla peste noapte în caz de nevoie și s-a oferit să-mi aranjeze ceva peste drum de unitatea militară. Se vede că intrasem în cea mai proastă fază din viața mea. Am acceptat propunerea și peste vreo săptămînă eram cu Alla-Dina într-o cameră jechoasă vizavi de unitate. Îmi era dragă fata și n-aș fi crezut că mă trădează. Nu părea să aibă sînge de trădător.

Un semnal de alarmă l-a tras fără să-și dea seama Katy care, clipind din ochi, mi-a spus că prietena mea mă vizitează cam des și lipsește

noaptea de acasă. Am asigurat-o că e în regulă, însă, de rușine, n-am cutezat să fac investigații. Fusesem cu Alla numai două sau trei nopți. Nici pe ea n-am îndrăznit s-o întreb. Relația noastră a început să scîrție. I-am cerut să nu mă mai viziteze. Spre sfîrșitul stagiului militar, am aflat că Barbăroșie era turnător, cum erau mulți pe vremea comunismului, și vărsa pe gușă, despre ce se petrecea în companie, locotenentului major Popuț. Asta m-a ajutat să fac legătura.

După ce am terminat armata, Alla-Dina a născut un băiețel roșcat, cu urechile clăpăuge, pe care l-a numit Matei. N-am apucat să trec pe la ea, mi-a transmis că vrea să-și crească singură fiul. La rubrica „Tatăl” - fusese trasă o linie. O fiică de lele mi l-ar fi vîrît probabil pe gît: E fiul tău. Seamănă cu el însuși, de asta e roșcat și are nasul lung. Nu, Alla-Dina avea mîndria ei de adevărată doamnă. S-a mutat în orașul P., unde se întreținea predînd lecții de vioară. Îmi era un dor năprasnic, nu puteam trăi fără ea. Eram în anul trei de facultate și nu reușeam s-o înlocuiesc, oricîte studențele încercasem. M-am hotărît să o cer în căsătorie. Copilul nu putea fi o piedică. Era carnea și sîngele ei. Mă rog, și ale ei. Mi-am dat seama că fusesem amîndoi duși cu preșul, fraierii ca ultimii naivi. M-am urcat în tren imaginîndu-mi cum voi cădea în genunchi în fața ei și îi voi cere mîna în gara din P. N-a fost să fie. Cum se întîmplă de fiecare dată, tot ce gîndisem s-a dat peste cap. După un accident stupid de locomotivă, m-am așezat în genunchi pentru a-mi lua rămas bun de la trupul ei neînsușit! După aceea, fără vreo explicație logică evidentă, nu m-am mai căsătorit niciodată.

La zece ani de la moartea ei, am pus ultimul dolar într-un teanc de trei mii. Acesta era prețul convenit dinainte și i-am înmînat celor doi ucrainenii cu care țineam legătura. Nu voiam să-i facă de petrecanie, dar trebuia să plătească pentru netrebnicia lui. Vitali și Oleg se obligaseră să-mi predea într-o pungă biluțele lui Barbăroșie, pe care intenționam să le arunc la mișe din balconul mansardei mele. Nu exista nici un pericol, băieții lucrau cu migală. Erau specialiști. De altfel, Oleg se ocupa cu castratul porcilor. Știa la perfecție lecția. Însă planul a fost dat din nou peste cap. Barbăroșie divorțase de nevastă, o asistentă medicală, și dispăruse fără urmă de pe ecranul radarului. Fosta lui soție credea că e în străinătate.

Numai că nu i-a mers cu ucrainenii. Era o vreme cînd aștia se plimbau prin România ca prin propria lor curte și îndreptau prin violență tot felul de nedreptăți ce nu puteau fi reparate prin justiție. Nu știi din ce zonă erau, însă o rupeau destul de bine pe românește. După cîteva zile mi-au dat de știre că sînt pe urmele coiotului (așa îl numeau încifrat pe Barbăroșie), însă trebuia să adaug încă o mie de dolari,

cheltuieli neprevăzute în planul inițial.

N-am avut încotro, cu ucrainenii nu se putea discuta. Însă pe vremea aceea o mie de dolari însemna mult pentru mine. Am fost nevoit să împrumut de la Katy, fără să-i dau nici un fel de explicații. Katy mi-a adus banii în aceeași seară. A tras o votcă și, în timp ce îi umpleam iar paharul, mi-a spus, mîngîindu-și buzunarul umflat al capotului: „În sfîrșit, te comporți ca un bărbat. Dar nu pricep de ce-ai apelat la gealați din aștia, cînd puteai să-ți rezolvi singur problema care probabil există numai în mîntea ta.” Am rămas perplex. Nu-i spusese nimic de planul Barbarossa, cum îl denumisem. Credeam că intru în pămînt de rușine.

Cîteva seri mai tîrziu, m-a sunat Vitalie. Vorbeam incifrat și probabil serviciile secrete care ascultau convorbirile non-stop nu au priceput nimic. Pe șleau, tipul mă informă că îi dăduse de urmă. Coiotul se afla ascuns în centrul Bucureștiului. Acum trăia cu văduva unui fost tovarăș de afaceri. El și Oleg se aflau în Roma, unde Barbăroșie avusese tot felul de învîrteli și făcuse trafic de persoane, însă ajungeau în țară peste cîteva ore. Erau în aeroport. Făcuseră rost de adresa din București și tot tacîmul. Dacă aveam chef de o mică distracție, puteam lua trenul spre capitală. Nu aveau nimic împotriva să fie asistați la... lecția de anatomie. Păreau mulțumiți că acceptasem mărirea onorariului.

Încă nu-mi dau seama ce instinct m-a împins să iau trenul spre București. Nu pot uita privirea lui Matei cînd am anunțat că plec pentru două-trei zile. Mama Alla-Dinei paralizase de ani și Katy luase copilul pe cînd nu umbla încă la școală. Acum Matei avea aproape treisprezece ani. Am citit în ochii lui o ușoară spaimă, deși probabil mi s-a părut. Totuși, am plecat cu inima îndoită. Plecam să-i castrez tatăl sau cel pe care eu credeam că e tatăl lui și probabil că el știa! Chestiile astea mi se învălmășeau prin cap și mă simțeam amețit serios.

Călătoria cu trenul a fost una de nabab. De-a lungul drumului mi-am făcut tot felul de scenarii. Stăteam într-un fotoliu și ucrainenii îl aduceau pe jegos. Cum îi comunicam sentința pe care o luasem suveran și acela se arunca la picioarele mele. Și cum băieții se apucau de treabă în ciuda implorărilor etc.

Jubilatul a ținut pînă în Gara de Nord. Acolo mă așteptau ucrainenii dezolați. Barbăroșie îmi trăsese clapa. Dăduse în primire cu exact trei săptămîni mai înainte. Mi-am spus că e un truc de-al lor. N-aveam de gînd să mă las fraierit. Am cerut dovezi și băieții m-au dus cu troleul 85 drept în centru. De acolo am cotit-o pe cîteva străzi și am intrat într-un local tip „împinge tava”. Erau numai patru mese și am luat loc lângă o fereastră. În mijlocul localului se afla o ușă care dădea

spre niște scări. Aș fi putut să-l dibui la etaj. Nu mă lăsam eu fraierit. Bănuiam că ucrainenii luaseră bani și de la coiot și acum se distrau pe seama mea.

Am comandat cîte o cafea, mi-am lăsat haina pe spătarul scaunului și am intrat la toaletă pentru a-mi face planul de bătaie. Observasem lîngă ușa de la intrare o schiță a imobilului și eram în mare parte lămurit. Cînd m-am întors, i-am spus chelnerului, un tînăr cu mustață pleoștită, că vreau să vorbesc cu patronul. Acela m-a privit lung, cu mefiență și mi-a răspuns că patronul a murit în urmă cu trei săptămîni. Atac de cord. Puteam să discut cu doamna, dacă doream, și-mi făcu semn către o cucoană în doliu care trecea în revistă felurile de mîncare expuse în galantar.

Sînt tare suspicios din fire și mi-am spus că s-au înțeles între ei. Ca să mă lămuresc, m-am dat drept un prieten de-al defunctului, interesîndu-mă unde fusese îngropat acela. Femeia mă scrută cu priviri întunecate, circumspectă. Probabil nu eram primul care îl căuta pe Barbăroșie. Încercînd să-i risipesc neîncrederea, am adăugat că scriam o carte despre armată și împreună cu soțul ei săvîrșisem multe fapte eroice în perioada aceea, care urmau să fie înscrise în istoria neamului. Tocmai venisem pentru documentare, cînd am aflat despre irecuperabila pierdere etc. Ptiu, Doamne ferește!

Băteam cîmpii cuprins de exaltare la gîndul că nemernicul o mierlise. Vorbeam despre armată pe deasupra, dacă pot spune așa, încercînd să evit orice amintire din acea perioadă infectă. Circumspecția femeii deveni treptat curiozitate, auzea probabil pentru prima dată că bărbatu-su făcuse și fapte bune la viața lui. Se aplecă la urechea unei femei de alături, cu șorț alb, și-i șopti ceva, apoi ocoli standul cu mîncăruri și ieși în sală.

Am luat loc la o masă și femeia m-a întrebat dacă nu vreau un ceai. Continua să mă țină sub observație, ațintindu-mă cu ochii întunecați, puțin sașii. Din cînd în cînd arunca o privire fugară spre ucrainenii care se aflau la o masă din spate. Își ținea telefonul mobil în mînă, dîndu-mi de înțeles că poate alerta la iuțeală poliția. Eu n-aveam chef de încurcături și am reluat povestea cu bunul meu prieten de cătănie. Nu-mi aminteam prenumele jigodiei și-i tot dădeam înainte cu soțul dumneavoastră.

Destul de repede mi-am dat seama că femeia nu era atît de îndurerată pe cît crezusem inițial. Părea mai mult speriată. Trăise cu acela aproape doi ani, însă îi lăsase moștenire multe încurcături și deseori veneau oameni străini care ridicau tot felul de pretenții. Nu știa precis ce învîrtea Barbăroșie în ultima vreme, ea își văzuse de local. Eram singurul care venise cu vorbă bună, ceilalți numai cu revendicări și încercînd să-i ia gîtul.

(continuare în p. 26)

Numai că nu i-a mers cu ucrainenii. Era o vreme cînd aștia se plimbau prin România ca prin propria lor curte și îndreptau prin violență tot felul de nedreptăți ce nu puteau fi reparate prin justiție. Nu știi din ce zonă erau, însă o rupeau destul de bine pe românește. După cîteva zile mi-au dat de știre că sînt pe urmele coiotului (așa îl numeau încifrat pe Barbăroșie), însă trebuia să adaug încă o mie de dolari, cheltuieli neprevăzute în planul inițial.

Nu-mi mai era sete, mă limpezisem de la iluzia cafelei băute, încît puteam face față promenadei pînă hăt departe. După ce m-am îndepărtat destul de mult, aș fi vrut să mă uit înapoi, să văd dacă insul mă urmărește. Mai bine nu, mi-am zis. Fac o tură de plajă și o tai. Pe la zece o să ajung la Mara. Aveam de rîndul trecut o cheie, cu care puteam intra oricînd la ea în apartament. Nu mi-ar strica un pui de somn. La Irin nu mă puteam întoarce. Acolo era amica lui cu care nu doream să dau ochii. Aerul oceanului mă reconforta.

proza

Duane House. Cartea de la Uppsala

După întîlnirea de la Transilvania, care s-a prelungit pînă spre dimineață, am simțit nevoia să ies la Ocean, în cartierul rus, nu departe de Astrolandul lui Apolsin. O vagă briză de final de iulie împrăștiată aerul umed și cald ce anunța o zi imposibil de traversat pe străzile Megalopolisului, așa cum mi-a propus Irin, la despărțire, cînd m-am retras năucit în basementul în care mă aciuasem pentru cîteva zile. Apa era liniștită. Plaja pustie. Cîte un pescăruș tăia cerul ce părea amorțit. M-am lăsat în voia mea.

Azi nu am simțit nimic dinspre apartamentul Almei. Nici dinspre cel al lui Nedu. Între ei se înfiripase un soi de comunicare subliminală, ca să-i spun așa, chiar dacă în conștiința lui Nedu Alma era din ce în ce mai frecventă, în timp ce Alma elimina orice fel de conștientizare a unei posibile relații imediate. Dar despre asta știam doar eu numai în momentele cînd mi se deschidea calea aflării totale de undeva din înaltul cerului, ce părea azi, deși senin, închis și lipsit de cea mai mică atracție.

Știam că Dumnezeu nu se plictisește niciodată, dar în unele clipe, uneori lungi, de nu le mai puteam suporta, ca acum, se lăsa într-un soi de odihnă asemănătoare cu starea de lehamite, cînd viața ți se pare fără sens, că stă în loc, că tot ce faci este în zadar, iar lipsa perspectivei este desăvîrșită. Și atunci cerul arată așa, ca acum. Iar eu, în astfel de situații, nu pot comunica deloc cu nimeni. Asta însemna că nici Dumnezeu nu-mi transmitea nimic, mă lăsa în voia sorții. Așa cum eram acum, cînd, scos din subsolul casei lui Irin de imaginea unei fuste largi, de sub care ieșeau două picioare butucănoase care susțineau un trup pe care nu-l puteam vedea dar cu siguranță puteam ghici cui îi aparține după vocea care se auzea clar prin fereastra deschisă – al sopranei din Tîrgrnord, amica lui Irin, care apărea în Megalopolis tocmai în momentele cînd mă aflam și eu acolo, și acum mă scotea din acel bivouac pentru a doua oară –, am ieșit pe ușa din spate și am plecat întins la Ocean, pentru a fi singur, renunțînd să ies în M.One, așa cum mi-a făcut programul, după al lui, Irin. O să merg la Mara. Cine știe poate voi da și peste Nedu. Nu-l văzusem de mult, iar ceea ce mi-a spus cînd ne-am despărțit, că atunci cînd mă voi întoarce, o să-l văd alături de Alma, mi-a canalizat gîndul spre el. Cine știe, poate o fi reușit să-i deschidă ușa. Poate îi izbutise încercarea cu inelul scăpat de la etaj în părul Almei. O să-mi spună cum s-au petrecut lucrurile, cu lux de amănunte, ba cu mii și mii de înflorituri. Dar pe loc m-am gîndit la Iulius Apolsin, care așează a povestit ce se petrece în capitolul trei al cărții pe care o traducea Alma, încît, dacă aceasta nu a terminat cartea, înseamnă că nu a ieșit din casă. Deci n-avea cum să se întîlnească nici cu Nedu.

Încercam, cu eforturi înmiite, să-mi imaginez ce face ea acum, dacă este în apartamentul ei sau în cel al lui Nedu, prăjind păstrăvi, după care, amîndoi, în cada plină cu apă parfumată, să se giugiulească așa cum visa Conu', care, în sfîrșit, și-a văzut visul împlinit, jucîndu-se cu sfîrcurile sînilor Almei, care i se lăsa în voie, lascivă și plină de iubire. Dar nu primeam niciun semn de sus, semn că numai deplasîndu-mă pînă acolo, după ce îmi voi termina plimbarea pe plajă, voi afla totul.

Mi-am continuat promenada pe faleza de scîndură, ce ducea chiar spre Astroland, fără să-mi dau seama cît de aproape sunt de locul în care Iulius Apolsin își avea jobul. Aerul umed mi se lipea de față. Buzele îmi erau sărate. Dintr-odată mi s-a făcut sete. Nimic nu era deschis pe plajă, nici un chioșc. Doar în zare am observat un ins care se învîrtea în fața unui butic. M-am

îndreptat spre el, în speranța că voi putea procura un pahar cu apă. Mergeam încet, degajat, fără a da impresia că sunt interesat de ceva. M-am apropiat de acel om care trebăluia în fața chioșcului său. Nu trăsese obloanele, pentru a deschide chioșcul. Era un chinez mărunțel, gâlbejit, al cărui tricou lung cu un decolteu larg lăsa să i se vadă pieptul osos, de om sfrijit, ușor transpirat de la efortul depus sau de la aerul umed al dimineții. L-am întreat mai întîi de la un pahar cu apă, de la chiuvetă, nu neapărat de la dozator. Ok, mi-a spus și a venit cu paharul brumat plin cu apă. Încă un semn de la Dumnezeu, mi-am spus. M-am așezat la masă și l-am privit pe omulețul mic și gâlbejit cum își face treaba, spălînd cu apă cu detergent scîndurile din fața buticului său, atent să nu rămînă spumă care să provoace peste zi, de la umezeala din aer, vreun accident.

Încet-încet, chipul chinezului s-a transformat într-al unui bătrîn simpatic, cu o barbă albă și părul lung, ca al unui indian, apărut acolo din senin. Nu știam dacă acel om în vîrstă, care mă privea cu admirație, a apărut acolo fără să-mi dau seama sau el este același cu pipiriuul ins care a dispărut din fața buticului odată cu apariția bătrînelului simpatic. Părea că nu mă privește, că are ceva anume de făcut, deși nu se hotăra să facă vre treabă pentru care se afla la acea oră acolo. Soarele se ridicase de un stat de om deasupra Oceanului. Dunga roș-violetă delimita cerul de luciul apei, care, linie, dacă n-ar fi existat, cerul s-ar fi contopit cu apa iar soarele ar fi aparținut aceluiași spațiu, de apă și aer – încercam eu să-mi savurez cafeaua cu astfel de gînduri, care dacă n-ar fi fost, ar fi venit altele, știu și eu, despre orice.

La acea oră, în prezența unui bătrîn tăcut, care se învîrtea în jurul chioșcului, și asta de zeci de ori, pînă ce eu mi-am terminat cafeaua și paharul cu apă, ce gînduri îți puteai face? Uitasem tot ce s-a discutat aseară. Ceva vag îmi rămăsese în cap: figura lui Igor Tumurug, satisfăcută la gîndul unei călătorii exotice. Nu-mi era clar unde. Mă voi limpezi, cînd voi da cu ochii de el și de Apolsin. Ceva îmi spunea că ar urma să apară și ei pe plajă.

Cînd am terminat apa de băut, bătrînul n-a mai apărut de după chioșc, iar pe masa mea nu era nici cana de cafea, nici paharul nu mai era. Dar nici vreo urmă ale acestora. Buzele îmi erau uscate, iar ochii s-au lipit de ușa buticului care era rabatată din interior de un ins blond cu ochi albaștri, solid, care m-a fixat, uimit că mă vede la acea oră acolo. Hi! i-am spus. Dai buzdorov! am deslușit bolboroseala ieșită ca din gura unui ins obosit. Dormise, se pare, în chioșc. M-am ridicat și-am plecat. Nu-mi mai era sete, mă limpezisem de la iluzia cafelei băute, încît puteam face față promenadei pînă hăt departe. După ce m-am îndepărtat destul de mult, aș fi vrut să mă uit înapoi, să văd dacă insul mă urmărește. Mai bine nu, mi-am zis. Fac o tură de plajă și o tai. Pe la zece o să ajung la Mara. Aveam de rîndul trecut o cheie, cu care puteam intra oricînd la ea în apartament. Nu mi-ar strica un pui de somn. La Irin nu mă puteam întoarce. Acolo era amica lui cu care nu doream să dau ochii. Aerul oceanului mă reconforta.

Am ajuns în dreptul Astrolandului. Partea cu jocuri pentru distracție. Totul era anchilozat. Abia după masă se vor pune în mișcare toate drăciunile alea pentru care se dădea lumea în vînt. Apolsin administra acest spațiu care cuprindea

șase domenii distincte, care, totuși, interferau. De la jocurile pentru copii, cu tot felul de scrîncioburi, un carusel imens, benzi pentru curse de mașini, tunele ale groazei, spații de joacă pentru cei mici, tapisate cu burete și plută, tombole, de la cele cu tragere cu arcul la cele cu puști cu aer comprimat, cu cîștiguri de tot felul, la acvariul imens, amenajat după un proiect al lui Apolsin, acvariu care se extindea pe sute de hectare pînă în Ocean, în care viețuiau într-o rezervație supravegheată douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru tot felul de pești și vietăți marine, spațiu de pe care se cîștiga cel mai mult, atît din biletele vîndute vizitatorilor dar mai ales din închirierile pentru cercetări și tot felul de filme, de la cele documentare la cele artistice. Toate cele șase domenii erau consacrate distracției și divertismentului, pe de o parte, iar pe de altă parte, atent supravegheate, activități științifice, așa cum a dorit Iulius Apolsin, fiind doctor în ihtiologie. N-a putut face acest lucru la Tulcea, pe vremea cînd a stat acolo înainte de a fugi din țară, încît, ajuns aici, convîngîndu-i pe cei de la primărie de proiectul lui pentru care a riscat să fugă dintr-o țară comunistă, a primit tot sprijinul; era azilant politic, sosit din Est, dintr-o țară în care dictatura de tip ceaușist speria lumea liberă de peste Ocean. Nu aveai cum să vizitezi un astfel de domeniu într-o zi. Nici nu mi-am propus să fac acest lucru. Nici nu mi-am închipuit că voi ajunge pînă aici în dimineața asta. Și nici măcar nu mi-am propus să mă întîlnesc aici cu Iulius, care, de mai multe ori, m-a invitat să-l vizitez la office.

Plimbîndu-mă fără rost, țintit din spate de ochii rusului ce dereticea spațiul din fața buticului său, dintr-o dată mi-a venit chef să-l văd pe Nedu. Știam că la acea oră nu-i acasă. E la jobul lui la Trump-Tower Building, job cu care se lăuda. Și avea de ce, pentru că, de acolo, cîștiga foarte bine și nu făcea nimic altceva decît să supravegheze starea electrică a mamutului din M.One. Avea camera lui, cu tot felul de monitoare, pe care supraveghea orice fir al instalației electrice. Putea povesti ore în șir tot felul de lucruri, de la cele legate de jobul în sine, la diverse intervenții în apartamentele de lux, pe unde, nu o dată, a dat peste tot felul de cucoane, Domnule, parcă ale nimănu, uitate acolo, de care, din cînd în cînd, cînd își mai aduceau aminte, veneau mahării și le foloseau. De cîteva ori a trebuit să intervină pentru că, de plictiseală, individele, Domnule, aruncau fionul în cada cu apă și făceau scurt circuit, nenorocitele. Una se nărăvise rău, pentru că mă dorea, nebuna, Domnule, și era femeie frumoasă, dar cum să te apuci de ea, că de se afla, îmi pierdeam jobul, pînă ce într-o zi mi-a spus că dacă nu mă culc cu ea mă spune bossului că am agresat-o, că o hărțuiesc; eram în mare dificultate, ce mai. Arăta superb, mort să fi fost și tot sărea pe ea. Atît de mult m-a ținut cu acea poveste inventată pe loc atunci cînd mi-a spus-o pentru prima dată, încît l-am suspectat de mitomanie, că nu știa cum să lege ficțiunea, că nu voia nici să se laude cu așa ceva, dar era sigur că mă putea impresiona cu o astfel de aventură a lui care i-ar fi pus în evidență donjuanismul cu care se mîndrea. Mi-a și promis atunci că o să mă ia într-o zi cu el, să-mi arate împărăția lui, în care trăiește ca-n sînul lui Avram. Să-mi arate grădinile alea superbe, care cresc de la etaj la etaj, care fac din building un adevărat monument de arhitectură postmodernă. Și, desigur, că pînă la urmă s-a culcat cu acea femeie disperată, abandonată în acel apartament, că a dus-o atît de bine, încît ar fi vrut să o ia acasă, dar s-a răzgîndit și s-a decis să plece o lună de zile în concediu în țară, pentru a putea scăpa de ea. Îi era frică să nu-și piardă jobul și să

rămână pe drumuri. Dintr-o astfel de relație nu se iese curat, nici la trup, nici la suflet, Domnule, îmi spunea Nedu, mulțumindu-i lui Dumnezeu că a scăpat de nimfomană. La întoarcere n-a mai găsit-o. Că așa a vrut Domnul, Domnule, să scap de ea. Au venit gangsterii și au ucis-o. Femeia era disperată. Vorbea prost engleza. Era, credea el, din Rusia. Că numai kaghebiștii procedează așa, Domnule. Și, dacă ar fi să-mi aduc acum aminte de câte mi-a povestit Nedu despre mana cerească a jobului lui, ar trebui să umplu multe pagini. Dar în esență cam așa sunau toate cele spuse de el, când era vorba de serviciul pe care-l avea și la care ținea ca la ochii din cap.

Mi-am adus aminte de toate astea, când m-am decis să mă întorc în oraș de pe faleză. Însă în zare doi inși parcă ieșeau din ocean, alergând, venind spre mine. Am rămas pe loc privindu-i crescând, din ce în ce mai aproape, când puteam deja să le deslușesc chipurile. Erau Iulius și Igor. Făceau jogging. S-au mirat când m-au văzut pe faleză. M-au invitat să alerg și eu. Ei aveau costumele de baie pe ei. Eu nu aveam așa ceva la mine. Nu-mi propusesem să fac plajă, nici să alerg. Aleargă, am auzit o voce care nu venea dinspre ei, ci de undeva din spate. O voce pe care nu o auzisem de mult. Și de care aveam nevoie acum. Am simțit dintr-o dată nevoia să alerg. Și așa m-am luat după ei.

Igor vorbea neconținut. Mi-am dat seama că-i prezenta lui Iulius planul de meditație prelungă într-o peșteră din Samos, la care acesta s-a arătat interesat. Dorea să trăiască și el viziunea, adică „vederea zeului” în accepția lor, fără a ști că, în fond, nu era decât o „coborâre în infern”, katabasis.

Începea astfel schimbarea lui, de la ateul convins la cel ce dorea, pentru a crede, să se convingă. Or nimeni n-a ajuns la acolo, la Dumnezeu, pentru a se întoarce.

Igor părea mai convingător decât îndoiala ce o avea în ceea ce mă privea. O să accepte pentru a afla ceva ce nu-și va da seama după aceea ședere într-o peșteră. Poate chiar cea în care a meditat și Zalmoxis. Nu-l interesa Pitagora. Era convins că Primul legiuitor a fost înaintea învățatului grec. Despre Pitagora citise mai toate legendele, inclusiv cele despre ședințele prelungite de la Roma, când după nouă luni de zile, declarat mort, a ieșit ca un schelet, povestind tot felul de viziuni, rod al halucinațiilor pe care le poate avea un om într-o astfel de prelungă abținere. Imposibilă, în fapt, în realitate. Nu citise el prea multă literatură de acest fel, dar acum era convins că este pe cale să intre în posesia celor mai sigure informații despre legiuitorul lumii, cum îi spunea el lui Zalmoxis.

Între timp Igor Tumurug îl inițiasse întrucitva pe Apolsin în misterele orfico-pitagoreice. Dar acesta dorea să fie selectiv și eficace. Iar Igor se mula în pas-alergător pe ceea ce dorea finanțatorul său. Pentru că toate cheltuielile de zbor, sejur și alte nevoi, pe care și le-a estimat Igor Tumurug, și acesta nu avea puține necesități deloc niciodată, erau asigurate de Apolsin, care, la rândul său, era finanțat de Butoiul Verde.

Din cele ce trâncăneau printre gîfîituri, am înțeles că dormiseră în office-ul de la Astroland. Aici Iulius avea un apartament secret, pe care nu-l pune la dispoziția nimănui. În apartament își amenajase o cameră obscură, în care făcea exerciții de claustrare, pus sub aparate de prietenul său, medicul, de care nu se despărțea niciodată. În Samos, când va fi să plece, va trebui să-l ia și pe el. Ce-o să facă atunci cu Eleonora, care urma să nască nu peste mult timp. O să stea cu maică-sa la București. S-ar putea ca el să revină total schimbat sau să nu mai revină. Depinde de cum va fi întâlnirea cu zeul, de cum va trăi acel impact.

Cer senin. Seninul nu este neapărat acel gol în care nu vezi decât albastrul nesfîrșit, ci este tocmai ochiul prin care Dumnezeu privește și vede ce-i fac aleșii. Unii sunt de mult rătăciți, alții se pregătesc să se rătăcească. Pe alții îi alege să supravegheze, cât se poate, pas cu pas risipa

unora dintre cei puși de el să facă lucruri imposibil de realizat de un om. Pentru aceasta are nevoie ca ochiul său mare cât cerul să fie limpede, clar, senin. În acea dimineață cerul era atât de senin încît putea citi totul în privirea celor trei care acum alergau pe plaja pustie. Nici măcar albatroșii nu se iviseră. M-am spus și pe mine să alerg, după ce mi-a dat de băut, să mă pot ține de cei doi, pentru a nu mă lăsa dus de ispita de a mă întoarce în apartamentul Marei. Locul în acele momente era bîntuit de spirite potrivnice liniștii. Alma intrase în transă. Dorea să știe cine-i tulbură liniștea, gîndindu-se la ea. Se uita la moneda de douăzeci și cinci de cenți, pe care o culesese cîndva din părul ei. Cel care o dorea era foarte aproape de ea. Dorea să ajungă la el în apartament și vroia să o facă atunci, când Nedu nu era acasă. Pe de altă parte, după moartea lui Codoban, Mara n-a făcut slujba de sfințire a casei. Duhul acestuia bîntuie încă pe acolo. Teofil o să facă slujba și o să arunce cu agheasmă, așa cum se face după ce mortul este așezat în mormînt. Întîlnirea acestor spirite, din sfere diferite, poate crea turbulențe psihice fatale. Trebuie în acest timp, cît eu alerg, Alma să se liniștească, să-și reia acea poftă de a munci și să-și alunge gîndurile de răzbunare sau de iubire pătimașă de care este în stare acum. Acest lucru va fi posibil numai prin interferența celor două spiritualități; și acestea se pot împlini doar prin mintea și inima Almei, precum și prin apostolatul pe care Teofil este dator să-l facă cum trebuie, pînă la capăt. Pînă atunci, eu alerg lîngă cei doi. Alerg, așa cum mi s-a șoptit din spate, să fiu aproape de unul care vrea să rătăcească și altul care se lasă rătăcit. Eu nu puteam face nimic. Puteam însă trăi ceea ce mi se oferea atunci printr-o putere pe care n-o percepeam decât așa.

Alergam și eu lîngă cei doi, ascultînd vocea care-mi șoptea în ureche cuvintele din care reușeam să leg ideile pînă la împlinirea lor în faptă. Nu-i mai auzeam, astfel, pe cei doi care, printre gîfîielile provocate de prelunga alergare în care se aflau de ceva timp, lăsau să se întrevadă o exuberanță a trăirilor provocate de iminenta călătorie în Samos. Misteriile se așezaseră temeinic în mintea lui Apolsin, încît nu-l mai interesa nimic altceva în afară de acest plan diabolic la lui Igor Tumurug. În mintea mea se auzeau alte voci, cea a lui Nedu și cea a Almei. Din ce în ce mai clar, din ce în ce mai aproape, încît mi se părea că-l vedeam pe Nedu gata să intre la Alma, iar pe aceasta, lovind puternic la ușa lui Nedu, fără să-și dea seama, ambii, unde se află. În fond Alma stătea la masa ei de lucru, în față cu acea monedă, în interiorul căreia, în medalion, a apărut chipul lui Nedu, clar și gata să se audă vorbind. Aici Alma s-a împotmolit. O putere mai mare decât voința ei a oprit-o. Nu putea fi ținută mult timp așa. De aceea eu trebuia să ajung în cel mai scurt timp acolo, pentru a fi în preajma apartamentului Almei, în așa fel ca mediul creat prin prezența mea mijlocitoare a puterilor pe care aveam impresia atunci că le am să o liniștească pe Alma. Nedu nu era în incinta building-ului. Era la jobul lui din M.One. Însă și el, acolo, în office-ul lui se simțea minat de un impuls care-l scotea din starea de supraveghere a clădirii, gata să o părăsească, pentru a se posta în fața ușii apartamentului Almei. Numai deconectată, Alma, de la exercițiul ei de transă spirituală, la limita mentalismului programat ad-hoc, în susurul singelui gata să dea în clocot – nu mai atinsese un bărbat de aproape un an –, putea să-l liniștească pe Nedu, a cărui monedă scăpăta din greșală în părul ei cu ceva timp în urmă era singura relație concreta prin care yoghina putea provoca acele contacte paranormale. Nu știam cum este posibilă o astfel de conexiune de gînduri, dar, așa cum eram îndemnat în acele clipe de vocea care-mi spunea să alerg, simpla mea prezență acolo putea anula energiile malefice, create de cele două cîmpuri de gînduri ale celor doi implicați subliminal într-o astfel de acțiune.

Nu numai acest lucru mă mîna spre acolo, ci

starea gravă de sănătate în care se afla Onufrie, soțul Verei, stare abandonată de supravegherea pe care Alma a făcut-o în ultima vreme, pentru a-i elimina durerile muribundului. Știam de la Vera că dorea să mă vadă. Avea ceva să-mi comunice și asta o simțeam și în acel moment cînd alergam lîngă cei doi, transbordați și ei în altă lume. Aleargă, aleargă auzeam în urechea mea vocea aceea îndepărtată, dar din ce în ce mai clară. Numai cînd eram copil am mai simțit atât de clar vocea aceea cu o zi înainte de a muri bunica. Eram elev la Cîmpulung. Abia începuse anul

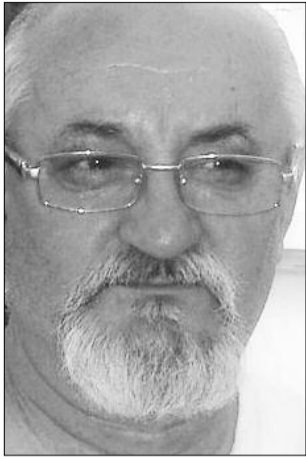
școlar. Nu am avut chef să merg la ore. Am urcat pe munte și am stat cu urechile lipite de o scorbura dintr-un brad bătrîn, din care venea un vuiet, la început ca o bolboroseală, apoi din ce în ce mai clar, ca o voce de om bătrîn, neauzită vreodată, dar asemănătoare cu a bunicului, mort în război, la ruși, voce pe care, evident, n-am putut-o auzi niciodată, pentru că nu l-am cunoscut pe bunicul, dar care acum îmi spunea să mă urc în tren și să merg acasă, că bunica va muri. Am simțit atunci un foșnet printre crengile de brad. Știam că sunt pe acolo cocoși de munte, dar n-am văzut nicio pasăre în zbor, printre crengi. Se spune că puțini sunt cei care pot vedea un cocoș de munte. Aceștia sunt aproape nevăzuți sau abia de se fac simțiți printre crengile brazilor, foșnind doar cîteca clipe, așa cum sunt acele umbre ale călugărilor nevăzuți de prin munții Rarăului. Nu știam, pe atunci, nimic despre toate aceste lucruri. Nu știam ce poate însemna acea voce care-mi anunța moartea bunicii. Nu puteam crede în așa ceva. Eram speriat și absent din această lume. M-am simțit luat de mîna de o umbră nevăzută și dus pînă în fața ușii. Locuiam pe atunci la o mătușă a mea, într-o cămăruță frumos amenajată dintr-o casă de la poalele muntelui, pe strada Pinului din Cîmpulung. Toată noaptea am auzit acea voce. Iar dimineață am primit telegrama cu vestea că a murit bunica. Era ființa de care mă legam multe povești și nopți de iarnă în care, singură fiind, îi țineam de urît, căutîndu-i în cap, printre firile albe ca un fuior de cînepă trecut prin leșie de mai multe ori, pînă ce adormea. Eram nepotul care-i tăia și despica lemnele așa cum îmi spunea, de aceeași dimensiune, nici subțiri, nici groase, și i le clădeam sub pat și după sobă, să le aibă la îndemînă. Mă plătea de fiecare dată și-mi spunea că am fost ales să fac ceea ce nimeni nu poate să facă și să am grijă de acest dar al meu. Atunci nu am înțeles ce vrea să-mi spună, dar acum simt din plin această datorie a mea, de a fi prezent acolo unde sunt trimis de acea voce interioară.

Simțeam și acum, alergînd lîngă cei doi, acea voce, care m-a scos din coloană și de pe faleză, pînă într-o stație de taxi, pentru a fi în următoarele momente în fața building-ului Duane House din Piața Stripollui.

(fragment din romanul cu același titlu aflat în pregătire)

Igor părea mai convingător decât îndoiala ce o avea în ceea ce mă privea. O să accepte pentru a afla ceva ce nu-și va da seama după aceea ședere într-o peșteră. Poate chiar cea în care a meditat și Zalmoxis. Nu-l interesa Pitagora. Era convins că Primul legiuitor a fost înaintea învățatului grec.

Aurel Sibiceanu

Glorioșii ani ai ratării

Doamna Constanța Toma și „desantul” furioșilor - Cenuclul „SIND”

Anul școlar 1971 – 1972, ultimul din viața mea de elev, l-am petrecut tot ca „extern”, adică nu locuiam în cămin, ci la o gazdă, în oraș. Tata își regăsise o veche cunoștință și aceasta s-a învoit să-mi fie gazdă aprigă cu libertatea mea, pe care acesta voia să mi-o restrângă sever. Am locuit undeva în cartierul Târgul din Vale, aproape de Autogara Veche, într-o casă cu odăi simple, care-n perioada interbelică și puțin după erau închiriate negustorilor de ocazie. O vreme, nu multă, am dus dorul primei gazde, o mătușă de-a mea, care locuia în Golești. Conacul Goleștilor era a doua mea casă, nici un cotlon nu rămăsese ne-scotocit, cărțile și atlasele geografice din imensa bibliotecă îmi dezvăluiseră lumi care în imaginația mea aveau proporții fabuloase ! Povestirile preotului din Golești, care semăna izbitor de mult cu bunicul meu, îmi stăruiau în minte. Cu toate astea, Piteștii m-au atras repede cu farmecul zonelor sale vechi. Țin minte că în Târgul din Vale, la intersecția cu B-dul Brătianu, era o benzinărie în stil texan, construită chiar de americani și mirosul diverselor produse petroliere îmi dădeau o senzație ciudată, de descumpănire – era ca și cum m-aș fi trezit brusc într-o altă lume. Gazda mea, care nu era deloc aprigă, după cum credea Tata, avea un fiu, Marian, și acesta mi-a fost ghid și camarad de evadări în oraș ! Nu ne scăpau nici un film, nici un matineu la teatrul Al Davila. Adesea băteam și maidanele pline cu adolescenți, unde mai aveam parte și de senzații tari. Câteodată ne întorceam acasă șifonați în micile încăierări în care ne trezeam cu sau fără voia noastră ! Amândurora ne plăcea să citim și într-o zi m-a dus la biblioteca din apropiere, de la Casa Sindicatelor. Cărți aveam destule și la biblioteca școlii, dar de când murise bibliotecarul, poetul Floru Mihăescu, ceva mă oprea să-i mai trec pragul – solemnitatea morții poetului parcă rămăsese acolo... Așa am cunoscut-o pe minunata doamnă Constanța Toma, bibliotecara mignonă, măslinie și cu ochii verzi. Primele cărți împrumutate au fost „Trei povești cu mistere” și „Doi căpitani”, ambele scrise de Veniamin Kaverin. Stilul și umorul din prima carte aveam să-l aflu, ceva mai târziu, în povestirile lui Ilf și Petrov. Țin minte și acum o frază hazlie:

„Dentistul Teatrului de păpuși se trezi noaptea și simți că i-e sete. Ridicându-se, văzu în carafa cu apă toți dinții de aur care îi dispăuseră din cabinet de-a lungul carierei sale.”

NICOLAE RADU – „POVESTIRI APROAPE FANTASTICE”

M-am bucurat de apariția volumului de debut, *Povestiri aproape fantastice* (Editura „Paralela 45”) al prietenului meu Nicolae Radu ca de propria-mi carte. Am rostit aceste cuvinte și în sala Centrului Cultural Pitești unde s-a semnat într-o lectură publică actul de intrare în literatură a acestui volum special. Însăși povestea de viață a autorului este aproape fantastică și despre ea vreau să spun câteva cuvinte.

Tânăr fiind, abia terminase liceul, purta cu el ca pe o cartelă magnetică harul cu care îl dăruise îngerul. Paginile ziarelor și revistelor argeșene i se deschideau primitoare, nume importante cum cele ale lui Florin Mugur și Nicolae Velea îl ștampilaseră drept prozator de talent, motiv de înfumurare pentru care noi, prietenii, îl mai luam uneori peste picior, temperându-l. Printre elevele de liceu versurile sale circulau concurând fotografiile fotbalistilor. Și ce fotbaliști avea FC Argeș în deceniul de aur al clubului! Și cu ce liceence superbe venea el la cenuclul albaștrilor, de ne umplea de invidie! Cu feroarea vârstei i se părea că i se cuvine totul și s-a înfruptat din ofertă fără să aleagă.

Pasiunea pentru literatură l-a înălțat și tot ea l-a dat de pământ, obligându-l să traverseze mlaștina roșie a Golgotiei. (Inspirată Magda Grigore în

În fine... Doamna Constanța era foarte apropiată de copii și tineri, pentru fiecare avea o frumoasă „porție” de afecțiune. Terminase filologia, dar dintr-un motiv personal nu a putut face meseria de dascăl, așa că tot ce nu a putut oferi elevilor într-o clasă, le-a oferit multora în calitate de bibliotecară. Intuind că în mine stă un suflet de poet, deopotrivă pasionat și de istorie și scrieri sapiențiale, Doamna Constanța a fost al doilea ordonator al lecturilor mele, după Ion Cincă. Eram la vârsta întrebărilor adolescente, traumele din copilărie mă mai „vizitau” și, adesea, Doamna Constanța parcă îmi citea în suflet și mă făcea, cu delicatețe, să-i spun o parte din frământări. Primeam sfaturi, plecam ușurat... Pentru introvertitul care eram, dialogurile din bibliotecă mi-aduceau multă ușurare. Peste un an am devenit salariat, dar legătura cu biblioteca n-am rupt-o. Prin 1975, la propunerea Doamnei Toma, în bibliotecă am încropit un cenuclu literar. N-am fost mulți, dar ceva se definea și avea o alură publică. Ne reuneam acolo, de câteva ori pe an (10, 15 ori?) și citeam din creațiile noastre, discutam, ne făceam iluzii... Veneau: Virgil Diaconu, Nicolae Eremia, Marian Barbu, Tudor Buicea, Mihai Untaru, Constantin Dascălu, Nicolae Badi, Magda Grigore, Constantin Gligore.

În anii din urmă ai dictaturii nu am mai frecventat cenuclurile decât ocazional. Eram urmărit de Securitate, știam asta și eram conștient că prezența mea (tarată – sic!) într-un colectiv n-ar putea fi de bun augur. Aproape de anul 1989, Doamna Toma reușește înființarea unui cenuclu numai cu tineri, aproape toți elevi de liceu. Este vorba de cenuclul „Ora de poezie”, ulterior redenumit „Ion Pillat”. Din el făceau parte: Sorin Durdun, Gabriel Grigore, Liviu Mățăoanu, Nicoleta Popa, Dragoș Popescu, Florentin Sorescu, Liviu Ștefănescu, Alexandru Știrbu, Dragoș Tudose, Nina Vasile, Mihaela Căvescu, Dochia Moșoianu, Sorina Băcă, Tiberiu Frim, Ana Maria Sturzu, Dan Neamtu, Monica Doru, Marius Dumitrescu, Mirela Nilă, Cristina Onofre, Andreea Hiriță și alții. Aproape pe toți i-am cunoscut, pe unii - atunci, pe alții după 1990, când s-au redenumit „Sind”, de la syndicate, și au intrat sub îndrumarea criticului Al Th. Ionescu. Au fost niște furioși, ca și noi, mai vârstnicii, dornici să spargă toate canoanele, dar ceva mai rezervați în relația cu alcoolul. Anii tulburi, de după 1990, ani de criză identitară națioanlă, parcă treceau pe lângă acești tineri,

aflați într-o emulație fără precedent. După reînființarea revistei „Calende”, grație scriitorului și editorului Călin Vlasie, tinerii puteau fi întâlniți și la cenuclul pendinte de revistă. Au scos antologii colective, unii și cărți personale, toate valoroase, cu un suflu nou. Nicoleta Popa, Cristina Onofre, Liviu Mățăoanu și Sorin Durdun au devenit membri ai Uniunii Scriitorilor. Tiberiu Frim a ales străinătatea, muncește în Africa, de ani mulți. Gabriel Grigore, care avea o alonjă excepțională de critic literar, a devenit un redutabil gazetar și patron de ziar. Am în față două cărți, semnate de doi dintre cei pomeniți aici. Una este a **Nicoletei Popa - „Solitudinea e țara mea”**, editura *Adenium*, 2014, cealaltă a lui **Florentin Sorescu - „Schimbarea la față”**, „Editura *Brumar*”, 2013.

Poezia Nicoletei Popa, adesea controversată, este definită de criticul Nicolae Oprea: „Palierle de rezistență din poezia Nicoletei Popa sunt egocentrismul (sau „egoismul de rigoare”, în sintagma proprie) și erotismul. Poziționându-se în centrul discursului, spre a compensa marginalizarea în univers, poeta își dezvelește intimitatea fără nicio precauție – până la limită exhibării -, dar percepe lumea înconjurătoare la fel, denudată de veștmintele convenționale care falsifică existența. În chip expresiv, observația de bloc-notes despre absurdul cotidian se aliază cu revelația interioară care conduce spre meditație.” Noul volum de poeme este o mărturie despre singurătate ca mod de apărare și încercare de vindecare, este un elogiu adus înstrăinării, o evaziune de la un real exaltat.

Despre cartea lui Florentin Sorescu, deși este apărută în 2013, nu am știință să fi scris cineva și asta mi se pare o mare nedreptate. Este o carte dureroasă, o „evangelic” expresionistă a unei traume din copilărie, un ierbar al luminii și întunericului. Puternic în dramatismul ei, „Schimbarea la față” m-a trimis la o carte pe care n-am reușit să o citesc până la capăt, semnată de regretatul Ion Zubașcu – „Moarte de om – o poveste de viață.” Cum spuneam, am citit cartea lui Florentin, am închis-o, am închis și ochii și am revăzut frânturi din trecut, în alb și negru, adesea în sepia... Văd rafturile bibliotecii, o văd pe Doamna Constanța, ocrotitoarea noastră, cea care știa mai bine decât noi că mai purtăm în lăuntru’ pe cineva, cineva care ne ademenește cu gustul de cireșe amare, simțit doar de copilul rănit...

de din adâncul ființei. El singur le poate recrea.

O lungă perioadă drumurile ni s-au despărțit, nu și sufletele.

Spuneam despre carte înainte de tipărire pe blog-ul meu: „Din lumea întunecată prin care a rătăcit ani lumină, a capturat pe radar fulgurări aproape fantastice cu care și-a însuflețit personajele strani. Apoi le-a împins pe o scenă numai a lui și le-a pus să joace”.

Se joacă târziu prima lui carte, important că se joacă!

Mă repet, l-am văzut alergând în tinerețea sa și strigând entuziast, fabulos, după un personaj ideal: „Corina! Unde fugi, Corina?” Se pare că ea nu i-a împărtășit idealurile, Corina n-a mai vrut să alerge, a obosit și s-a culcat cu securității. Lovitura pare să fi fost crâncenă.

Acum cu vârsta, respirația suierată, mersul împiedicat, într-o lume bântuită de tristeți și iubiri pierdute, personajele sale se dau jos din trenurile fantomă și întrebă la ghișeu de informații, unde e sala de spectacol și unde sunt spectatorii? Deocamdată sunt spectatori puțini...

Vă îndemn să umpleți sala. Vă asigur că nu veți regreta.

ION TOMA IONESCU

